

Güray Sert

KORKUD

İlk önce bir sıcaklık hissetti yüzünün sağ kısmında. Ardından sarı bir aydınlık çarptı gözüne ve en son da sessizliği bozan bir çıtırtı. Kendine geldiğinde boş denebilecek kadar eşyasız bir odada, sobanın hemen yanındaki sedirde yatıyordu. O kadar huzur dolu bir yerdeydi ki, ölene kadar burada kalabilirdi. Aslına bakılırsa neredeyse ölüyordu zaten. Yattığı yerden biraz doğrulduğunda, kapının ardında iki kişinin konuştuğunu fark etti. Daha doğrusu bir kişi konuşuyor, diğeri ise sadece dinliyordu. Duyabildiği kadarıyla konuşan kişi, geçmiş tarihte yaşamış birinden bahsediyordu. Ayağa kalkıp o tarafa doğru gitmek isterken, tam doğrulmaya çalıştığı sırada yanında bulunan siniyi fark edemeyip düşürünce, kapıda konuşanlar bir anda susup içeri yöneldiler. Gelenler küçük bir çocuk ile 70 yaşlarında bir adamdı. Adam, Hasan'ın uyandığını görünce sevinçle "Maşallah" diyerek ona doğru yöneldi. "Uyandın demek. Bizi korkuttun ama şimdi iyi görünüyorsun" Hasan, adamı tanıyamıyordu ama kendisine gösterilen bu ilgi karşısında şaşırıldığından acaba daha önce karşılaşmış mıydık? diye kendisine sorup hafızasını zorladı. Nitekim hafızasını daha da fazla zorlamasına gerek kalmadan adam kendisini tanıttı. "Ben Korkud'un türbedarıyım. Seni tanıyamıyorum ama sen gelmeden bana namın geldi. Bana bir emanet getirmişsin. Söyle bakalım, sen kimsin?" Hasan, adamı iyice bir süzdü. Mekke'de emaneti aldığı gece merhum, ona Türbedar'ı tarif etmişti ama onun tarifi ile şu an gördüğü adam pek de birbirine benzemiyordu. Hasan'ın şaşkın ve sorgulayan bakışlarını Türbedar sonlandırdı. "Şimdi sana bu emaneti veren kişinin tasvirine benzemiyor olabilirim ama en başından beri Korkud'un türbedarı benim. Yani ben doğru kişiyim. Emanetin nedir bilmiyorum ama onu bana verebilirsin" Hasan, henüz hiç konuşmamasına rağmen kafasındaki tüm soru işaretlerini gören bu adama karşı bir hayranlık duydu. Onu daha fazla yormamak için söze girdi. "Ne zamandır yollardayım bilmiyorum. Başımdan bir sürü olay geçti. Yorgunum. Hastayım. Gücüm yok. Bana verilen emaneti doğru kişiye verdiğime emin olmam gerek. Beni Mekke'den buraya gönderen kişi, zamanında Korkud'un yakın dostuymuş. Onda Korkud'a ait bir emanet bulunmaktaymış." Türbedar ve Burak, dikkatle dinliyorlardı. Hasan devam etti. "Bana bu emanetin artık sahibine iletme vakti geldi dediğinde; ona bulduğum kişinin doğru kişi olduğunu nereden anlayacağım diye sorunca, Korkud'un cenazesi sırasında onun kayıp olan bir eşyası olduğunu, bu eşyanın tutanaklara geçtiğini ve bu eşyanın ne olduğu ile ilgili bilgiyi Türbedar'ın bilmesi gerektiğini söyledi." Türbedar, tebessümle dinliyordu. "Şimdi" dedi Hasan. "Eğer sen doğru kişiyisen, bana, getirdiğim emanetin ne olduğunu söylemelisin" Türbedar, sadece tebessüm ediyordu. Neticede en başından beri Korkud'un türbedarı oydu. Cenazenin olduğu günü, naaşın buraya getirilişini dün gibi hatırlıyordu. Cenaze merasiminde bulunan Selim'in hüznünü, hiç unutmamıştı. O gün, Korkud'un hayatta iken sahip olduğu eşyaların listesi okunmuş ama bu eşyaların arasında olması gerekenlerden bir tanesi yerinde bulunamamıştı. Hatta Padişah bu duruma kızmış, bunun nasıl mümkün olduğuna anlam verememiş ve tez zamanda bulunup getirilmesini emretmişti. Aylar önce Korkud'un kaçarak terk ettiği Manisa'daki sarayında bulunan eşyalarını İstanbul'a getiren Selim, aradığını bulamayınca, Korkud'un kaçarken onu yanında götürmüş olabileceğine inanmıştı. Bugün ağabeyinin cenazesinde de aradığını bulamaması üzerine hem şaşırmış hem de sinirlenmişti. O günden sonrada çeşitli yerlerde

bu gizemli nesne aranmıştı. Ne var ki, kayıp eşya hiçbir zaman bulunamamıştı. Türbedar, o günlerde ahali arasında konuşulan sözleri hatırlıyordu. Bazı kişiler, Korkud öldüğünde onun yanında bulunanları hırsızlıkla suçluyor, bazıları bu hırsızlığı naaşı taşıyan yeniçerilere yakıştırıyor, kimisi naaş Bursa'ya getirilirken eşyalardan birkaçının yolda düşmüş olabileceğini, iyimserce düşünüyor, kimisi ise bu kayboluşu eşyanın kendinde saklı olan tılsımına yoruyordu. Zira kayıp olan eşya bir tılsımlı gömlekti. Yıllar önce Cem Sultan için yapılmış olan ama bahtsız şehzadeye giymek nasip olmayan gömlek daha sonraları bir vesileyle Korkud'un eline geçmişti. Korkud, gömleği gözü gibi korumuş ve amcasının bahtını değiştirmeyi başaramayan gömleği, üstündeki onca duaya ve sekiz bin ilmekle dokunmuş olmasından mütevellit üstünde biriken emeğe olan saygısından saklamış, daha sonrada Mısır dönüşü, babasına özür mahiyetinde sunmuştu. Lakin Korkud, Mısır'dayken, amcasının gömleğinden feyz alıp, kendisi için de bir gömlek dokumuş ve bunu şahsi eşyası olarak kayıt altına aldırılmıştı. Selim'in arayıp bulamadığı eşya da işte buydu. Türbedar, tüm bunları biliyordu. Zamanında kendisine bu olanlar anlatılmıştı ve tutanakta yazmasına rağmen kayıp olan tılsımlı gömlekten dolayı yaşanan kargaşadan haberdar edilmişti. Türbedar, bildiklerini Hasan'a anlatma gereği duymadı. Sadece tebessüm ederek, "Olsa olsa senin taşıdığın emanet, Korkud'un padişah olana kadar saklayacağına dair kendi kendine söz verdiği tılsımlı gömlek olmalı" dedi. Hasan, Türbedar'ın bu sırrı bildiğini zaten en başından beri anlamış olmasına rağmen aldığı cevapla rahatlamıştı. Oturduğu yerden zorla da olsa ayağa kalktı. Güzelce katlanmış gömleği heybesinden çıkarıp, onu Türbedar'a uzatırken konuşmaya başladı. "Şu an artık tamamen eminim ki Korkud'un türbedarı sensin. Gönül rahatlığıyla bu emaneti sana teslim edebilirim. Bana bu emaneti veren kişi Mehmet bin Durmuş, gözlerini bu dünyaya yummadan önce son vasiyet olarak bana bu görevi verdi. O kişi ki, benim baba diye seslendiğim, herkes tarafından sevilen, öleceği günü önceden herkese söyleyen mübarek biriydi. Bu emanetin artık Korkud'un yanında kalması gerektiğini söylemişti. Eskiden ona Deli Birader derlermiş ama benim gözümde mübarek biriydi."

O akşam beraber yemek yerlerken Türbedar, Hasan'a Cem'in gömleğinin Korkud'un eline nasıl geçtiğiyle alakalı olan hikâyeyi bilip bilmediğini sordu. Hasan, olayı bilmiyordu. Türbedar, önündeki siniyi biraz ileriye itip hemen arkasında ki sedire yaslanarak anlatmaya başladı. "O zaman önce Korkud'un Antalya'ya nasıl gittiğini bilmelisin." dedi. Hasan dikkatle dinliyordu.